

G
Ef
140
RARA

80

3.—

Vollständig No i-16.

10/8° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

12. M. 2014
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar

I.v. No. 8326

Pobožne glosy s'bratschojskeje gmejny.

Nº. 8.

Sgromajone spisow togo grobę Zinzendorfa.

8.

Twojemu Jeſu —
daj hutschobu zelu!

Nasch Wimožnik jo to godla do ſinierschi a ſcherpeňia ſchel, ab ſogo ſaſlužba to ſaplaſchenie byla ſaw ſchykne. Pſchi tom pač jo Won teke to wotgledańe měl, až by pſches taku ſiniersch a take newinowate ſcherpeňe ſomu ſchykne hutschobu ſe pſchichylili, ab ſchykna bojaši a zusa myſl, kenz mjas Nogo a teje złowezneje ſtworby ſe namakajo, ſe až do zyſta minuła a ſgubila. A to jo Won dostał. Och, zo to jo ſa gnadu!

To zele kſchęſcijanstwo niej niż wenkownego, niej žedna położna węz, ale wono zo twoju hutschobu měſch a tu hutschobu zelu. „Ja zu jim taku hutschobu dasch, až woni mē deje ſnach, až ja ten Kněs ſom.“ (Jerem. 24, 7.) Mę netrebamy to ſivelimi ſłowami hopiſasch, gaž togo ſw. poſoła pſchafchamę, ga ſgonijomę jo pſchawę kradu. Pſchafchafchli joko: Kac̄ to pſchizo, až te žyži ſe nehořroſchiju? ūamgu ga togo 22tego, togo 2gego, togo 110tego pſalma, ūamgu ga Jeſ. 53 a t. d. laſowaſch? Zo Pawoł groni? — „O

jo! ale to połschiwadło Mojsaśa lažy na jich h u-
tſchobe." (2 Cor. 3, 15.) — Ty možosch wérisch
ſchykne žiwy, kotrež biblija hulizujo; ty možosch
huhuzonh bysch we ſchyknyc huchownych kniglach;
jo a gab ty wéžel ſchykne duchne potajmnoſczi a
niehuſlezone wéžy, jo gab woni ſchi pschegeſionali
a huſmerschili twojeje wérę dla, — by wono ſchi
bylo nězo pomozh? „Gab ta luboſcz Boža niebę
hulata byla do twojeje h u t ſ ch o b y psches togo
ſiw. Duchā" (1 Cor. 13; Rom. 5, 5.) — wono
niebę ſchi niz pomoglo. Zo dej ſe ten mér Božy
kněžysch? „We h u t ſ ch o b e." (Phil. 4, 7.) —
Gaz zomu neschtrofne bysch we tom huſwescheniu
psched Bogom, zo derbi bysch mozowane? „Ta hu-
tſchoba." (1 Thess. 3, 13.) — Zo zo ten Kněs
ſtwoju kaſni napisach? „Do h u t ſ ch o b y." (Hebr.
8, 10.) — Gaz dusche wot togo žywego Boga ſe
wotchyle, zo jo na tom wina? „Ta h u t ſ ch o b a."
— Zo jo tak kſchawne psched Bogom? „Ab ta
h u t ſ ch o b a węſta byla, a t. d. — To jo to zeke
kſchesczijanstwo, až twoju hutschobu powdajosch two-
jomu Wimožniku.

K'tej pschawej wère, kotrež naš pſcheinienijo a
wot nowego naš porožijo, a drugich złowekow ſ'naš
huzynijo, neſluſcha howaz niz až naſcha hutschoba
a to ſlubene: „Ja ſom twoj, Kněs Jezus, ſej moju
hutschobu, hochrop ju ſ'twojeju kſchwju; ja wérim
ty ſy mojogo dla kſchizowaný." Chtož to možo
gronisč we wérnoſezi mimo dgaiia a ſchuženja, ten
ma gnadu, mimo ſaſlužby tých statkow. Vébda jo
ta předna chrapka ho gnadu ſ'hoſa ſe huronika,
ga tež jo ten grēch pschezsety, ga jo gnada a wot-

dasche tam. Ale tak jēšno ač tu gnadu šmij hūsnali a sapschimeli a tomu Wimoznikoju ſe žeko-wali, ga naſtaňo ned ta staroſez: Hobſejzijo Won nēt twoju hutſchobu? Schyfne moje myſleňa a po-žedaňa, ſu te nēt take, ač Won je rad ma? Jo ga wěſte, až Won mē iepuschezijo perwej, až Won ſe innu ſchyfno zyni, zož Won mē jo groni?

Togdla derbi ſteju huzbu wot tog hujadnaňa a wotdawania tých gréchow teke ta huzba wot togo powdaſcha teje zečeje hutſchobu tomu Wimoznikoju ned byſch ſwěſana. Tak jēšno ač jadna hutſchoba ma te gréchij wotdane, ga nāinžo hynaz ačo až muſhij tej hutſchobe ſe pſchiblizaſch, kofraž ja naš do žaſoſezi ſe jo powdała a pſches ſinertnu niſu naš jo wimogla. Hutſchoba ſe jadnomu wjaſeli, take myſleňa kuždej duſchij, kofraž Jeſuſa we wěre jo ſapschimela, ſobuželisch a te naſgoňena wot luboſezi a wěry a naſchogo poſnaſcha ſ'tym Wimoznikom, týni bratscham a ſotſcham, keiž ačle we tej ſchituńze ſobuderbniki naſcheje ſbožnoſezi ſu hordowali, hulizowasch. Jo hutſchoba wjaſela dla ſchi ſkoka, gaž možosch ſe ſlubymi, wěrežymi duſchami porosgraňasch wot teje wimoznikoſſeje luboſezi. Wérifchli na togo Wimoznika, ga nāinžosch hynazej, ač Tomu ſe zeh ſowdaſch. A maſchli Jeſuſa lubo, tý ſchěſeſzijan, ga nāinžosch wězej togo ſwěta lubowasch a tek niz ſam ſe. Žoli pač ten ſwět a ſchaki ſemſki luſcht a ſwětný wjaſhym ſchi hyschezi luby, ga potom dře twoje huſta groňe, až wérifch, ale twoja hutſchoba dawa druge ſmaňſtivo a groni, až nāmasch žedneje žyweje wěry.

„Kněžo“, žejo Dabit, „ja som Twoj služabník, Ty by moje węsbę serszywał“. (Pſ. 116, 16.) Gaž te stare węsy byli serszywane, ga sachopiju sę te nowe, až wę nęt pla jadnogo drugiego sežo. (Rom. 7, 4.) Žesušowę dobýdkę, Togo słužba, Togo na tej křichy saſlužone myto bysch, jadna hutschoba bysch, na kotoruž ten Kněs ſwjaſelim pokazujo a groni: ta jo mē žuriue a ſchěžko pſchischla, ale wona jo nęt moja, to jo ta iwelika węz, we kotrejž miſ schykne jadnake a jaden tomu drugemu rowne buwasch muſhym.

Gaž twojomu Wimožniku tu hutschobu dajosch, ga muſhysch Tomu ju dasch zelu; Won ińozo ju ſníkim želiſch, tak ab Won mēl połojzu abo kuſ, a tu drugu połojzu abo ten drugi žel ten ſwét ab howaz nedt. Tak dlujko, ak nejby zelu Togo, namasch žednego węstego a wjaſelego žyvena. Ty dře by mot teje gnadę ſapschiimeth, ale wono ſchiſchegno nawsche boſi, wono jo ſchake dwojeſie we twojej hutschobe, ten pſchawę mēr ſchi brachuj. Glédaj, to lažy na twojej roſdzelonej hutschobe. Mali pač ten Wimožnik tu zelu hutschobu, potom jo jadno gole Bože rowno tak dobre ak to druge. Žedno nej lepsche a žedno nej rynſche.

Gaž to piſmo (Pſ. 104, 31.) nęt groni: „Ten Kněs ma ſpodobaňe na ſwojich statkach, ga ſmę teč miſ Togo statki, a to take, kenz ſaſej dobre statki hugbaju. „Miſ ſmę Togo statk, ſtwořone we Christu Žesuſu k'dobrym statkam.“ Tomu Kněſu, naſchom Bogu ſlužy ſemja a iebjo, morjo a węſchy, ſlyžo, mjaſez a ta mań tych

gwèsdow, ale ta þlužba ał Wón wot naš zo měsch,
jo hynakſcha a druga. Ten zelh ſwét jo wot Boga
hugotowaný ał kſchaſny seger, kótareniž pſchima
jadno kolaſko do drugego. Sſlyńzko jo gorej a
domk kuždy žen we pſchawem, hystawjoniem zaſu,
mjaſez a gwèsdh du ſchykne na tych wot Boga
jim pokasanych drogach; žedna drugej niesabenio a
niesadora. Chtož pſchawej wožy ma a na te statki
a stworby Bože hokoło ſe ſhobmijſlenium gleđa,
ten námžo ſe dožiwaſch. Naš złowekow pał jo
Bog hynazej stworil ał ſchyh drugich stworbow.
Nain jo won dal ſwojego Ducha a roſym, a fryj
wolu. Nét možomý jomu þlužysch a poſluſchne
biſch, abo my teł možomý ſe jomu wotrāz a wot
teje pſchaweje drogi ſe wotchylisch. Frelich jo
Bog naſch knès a ſchykne ludy jeje ſejme muſe
jomu þlužysch, Togo možy a woli ſu woni ſchyk-
ne podejſchpjone, nicht námžo ſe Tomu ſtaſjasch.
Alle gaž nechten jano bojaſni a ſchtroſy dla
jo poſluſchny, to ſe Tomu niespodoba, naſch u
hutſchobu zo won měsch a to zekul! K'žednej
drugej ſtworbe ſej Wón gronił, až dej Tomu tu
hutſchobu powdaſch, tomu złowekoju jano ſamemu
žejo Wón: „daj mě twoju hutſchobu!” A tu
zo Wón měsch, gaž ju Tomu dajosch rad a ſlu-
boſcžu a ſfryj wole, niz ſmozu k'tomu goňony
a poraný. S'togo jo teke k'husnachu, až ten ſtwo-
riſchel, kotreñuž ſchykno þlužy, pſched k'otręmž niebjo
a ſejma ſe tſchěſotej, k'otryž ſjadnym paſzom ten
zelh ſwét hobroſchisch možo, až ten ſjadnym zło-
wekom ma telke huzela a staroſezi a nuſe, nězli
jogo na pſchawu drogu ſporajo. Ty možosch tu

zelu bibliju pjscheptyasch, uži nebzosch tam nama-
kasch, až Bogu tomu Kněsu bý nezo schězko a žurne
býlo, ale wot togo zlöweka, wot togo grēschnika,
wot tebe a wotemno, moj luby kschēsczijanski bratsch,
wesch, kaf Bog dla naš skjaržy? Lasuj, kaf stoj pla
Jesaiasa 43, 24: „To, ty sy mě želo hugotował
we twojich grēchach a sy mě m i j u naporał we
twojich skych statkach.“ Togdla tek jo tafe iwelike
wjazele sa Nogo, gaž Togo želo nej poderino býlo,
ale gaž ta duscha ſe k'Nomu hobroschijo we po-
kuſche a wére, jo schykne janzele na nebju wjazele
ſe ſobu!

Lej, taku prozu ſebe ten Kněs dajo naſchogo
dla, tak Won naš pyta, a gaž jo naš namakal,
gaž ſmih Togo, potom ma tak masko nad nami,
potom gotujomu Tomu tak masko zesczi, jo zesto
ſmih tafe, až mogal ſe naš ſromasch, — tak hu-
masana jo ta drastiva naſcheje pſchawdosczi, tak
nelepe ſu naſche ſłowa a myſlenia a tak nekni-
zomne naſcho zeke kſchēsczijanstwo. To, to jo wérno,
wézej ſromoth wizi Bog nad nami, ſwojimi ži-
ſchimi, ačo chwalby. We ſiopowem zaſu stupi
zart ſtymi ſwéthmi janzelani k' Bogu ſiopa pſche-
ſkjaržujužy. Lej, gab zart neto k' Bogu stupil a chopil
naš pſcheskjaržowasch, neby won mogal tak chopisch
a groniſch: Ty ſebe dajosch telke miye ſtymi zlö-
weznymi žiſchimi, ty chojjisch ſa nimi, ty jich dajosch
pſchopſyſch, ty jim wodajosch schykne grēch, ty no-
ſyſch jich na rukoma, lej! zo ga net wot nich masch,
zo ga jo ſchi pomozh? To ga jo ſchykno poderino
a pſchezchyschone! To tak bý mogal ten ſky winik
groniſch a neby býlo ſeldgane na žednom ſłowku.

Och, gaž my jo hobmýßlijomj, kaf drogo my na-
ſchomu Wimožnikoju pſchizomj, a kaf naſcha hu-
tſchoba ſe pſcheze ſaſej wot Nogo wotchyła, ga-
namžomj hynazej ač na naſchu hutſchobu dereze
ſdychowasch: „Boq, buž mē gréſchnikoju gnadnij!“
Jo, pſchawie gole Bože namžo hynazej, ač ſe kuždy
žen ponižasch a pſcheze rhyſchij a nenaſlednjeſchij
buwasch we ſtwojima wozyma. Zhyſchli to, ga po-
tomi namžosch ſe doziwasch, kaf jano jo možno, až
Bog ſchi hyſchezi nej ſachyſchil, jo až twoj Wimož-
nik ſe pſcheze ſaſej k' tebe pſchibliža, lezrownož tñ
Togo tak zesto ſabuijosch! Taku luboſež nama že-
den złowek ku tebe a namžo ju měſch! Gaž na to
ſe pomýßlijosch, ga muſh twoja hutſchoba ſe ſa-
palisch we nowej luboſeži pſcheschiwo Tomu, wona
muſh roſejſch kaž woſk we hogiu abo kaž ſněg
pſched tym gréjužym ſlyňzom, — abo twoja hutſcho-
ba jo twarzejſcha ač kaiuei! Jo, to ſapſchimejo
twoju hutſchobu, až maſch Wimožnika, kenz ſe tych
gréſchnikow neſrama. Swjaſelim ſwigniosch twoj
gloſ ſpiwasch troſchtne:

Io moj gréch teſ ſaž ta kſchej,
Glich dla Twojeje luboſeži
Won ſaž ſněg net bywasch dej,
Togdla połny ſom troſchtnoſeži;
Net ſwjaſelim gronim ſchi:
Jesus pyta gréſchniki!

Togdla derbi pſcheze twojo pſchafchaňe býſch:
ma twoj Jesus twoju zeļu hutſchobu? Gotu-
josch Tomu wjaſele? Jo wono ſchi luto, až Togo tak
zesto roſgniwasch? Wizi neto ten Wimožnik, až na-

ſchu hutſchobu k'Nomu poſczelomu, až my ſe wot
grēcha wotchylam⁹ a ſaſej razi Žogo wolu zyni-
m⁹, ga jo Won nam ſaſej bliſko ſe ſtwojeju radu
a gnadu! —

Jesuſ pyta grēſchňiki!
Sſlyſchežo to, my ſablužone,
Kenž my jog ſežo ſpuſchežili
A wot grēchow ſežo nižone,
Wam to troschtne ſłowo ſii:
Jesuſ pyta grēſchňiki!

Gnady ſejſmiſ dostoſne;
Won pač jo we ſtwojom ſłowe
Węſte dał nam ſlubene,
Alž zo dasch nam ſtwojo ſtröwe.
Paradis jo weliki:
Jesuſ pyta grēſchňiki!

Pastyr, kotrýž dobrý jo,
Pyta wojze ſablužone;
Jesuſ dobrý pastyr jo,
Won jo humrēł ſa ſguſjone.
Niz węz ūdej ſkaſyſch ſchi:
Jesuſ pyta grēſchňiki!

Pojzežo ſchykne, pojzežo hōw!
Pojzežo ſche, my hobtužone!
Pſchi Jeſuſu maſcho ſ'chow,
Pſchi ūnom ſežo my hobgnazone.
Werscho to my ſloſhiſki:
Jesuſ pyta grēſchňiki!

Schwela.

Schishežany wot Müllera ja ſ. W. Brandta w'Choshebuſu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

